

Arrest

**nr. 168 358 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar partner K.V. in het kader van diens asielaanvraag worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin (grotendeels) dezelfde middelen worden opgeworpen als die door haar partner aangehaald, niet betwist. Inzake verzoeksters partner wordt bij arrest nr. 159 209 van 22 december 2015 als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land

van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Oekraïne heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.6.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde belangrijke tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van verzoekende partij die raken aan de kern van haar asielrelaas, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen dat ofwel de tolk haar niet goed begrepen/vertaald had ofwel zij zichzelf toen vergist had ten gevolge van haar slechte mentale staat na de gewelddadige overval in de nacht van 8 op 9 november. Bovendien werd het interview op een onbeleefde en lakse manier afgenomen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij aangaande het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wees dat zij twee keer de tolk betrapt had op het feit dat ze foute data had gezegd, dat zij geenszins ernstig werd genomen en dat het verslag haar niet voorgelezen werd, maar aan haar werd gegeven om zelf te kijken. Volgens verzoekende partij is het in deze context dan ook zeer aannemelijk dat door de Dienst Vreemdelingenzaken fouten werden genoteerd tijdens dit interview.

Verder wijst verzoekende partij erop dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verhoord werd terwijl zij zich in een oververmoeide, getraumatiseerde toestand bevond, op een ogenblik dat zij nog steeds herstellende was van zware hoofdtrauma's – zij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift het medisch attest d.d. 11 december 2014 toe (bijlage 4 van het verzoekschrift) – en een voorgeschiedenis heeft van geheugenverlies. Omtrent haar geheugenproblemen stelt verzoekende partij dat deze veroorzaakt werden door haar lang verleden van contactsporten en door het feit dat zij aan een ernstige vorm van hepatitis C lijdt. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest d.d. 10 november 2014 en een medisch rapport d.d. 12 november 2014 toe waaruit blijkt dat zij lijdt aan hepatitis C (bijlagen 5-6). Verzoekende partij wijst erop dat het bekend is dat hepatitis C ook neurologische problemen zoals geheugenverlies tot gevolg kan hebben en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel toe betreffende hepatitis C (bijlage 7). Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de plaatsen waar zij verbleven heeft sinds haar geboorte tot aan haar vertrek uit haar land, stelt verzoekende partij dat zij "meende naar waarheid te moeten antwoorden dat hij nooit ergens anders dan in zijn geboorteland Khmel'nitski gedomicilieerd was voor zijn vertrek naar België" en dat het nooit haar bedoeling was om de periode waarin zij in Kiev verbleef te verzwijgen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken flagrant tegenstrijdig zijn met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en dit betreffende elementen die raken aan de kern van haar asielrelaas, met name aangaande wanneer zij bezocht werd door handlangers van haar voormalige oversten uit Kiev die haar verzochten een beweging op te richten voor de strijd van de pro-Russische separatisten en wanneer zij haar land van herkomst heeft verlaten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn desbetreffende tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren.

Ten eerste is de Raad van oordeel dat het betoog van verzoekende partij dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een onbeleefde en lakse manier werd afgenomen, dat zij geenszins ernstig werd genomen en dat het verslag haar niet voorgelezen werd, loutere beweringen betreffen. Uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt op geen enkele manier dat dit interview op een onbeleefde en lakse manier werd afgenomen of dat verzoekende partij niet ernstig werd genomen. Voorts wordt er in het verslag vermeld dat het wel degelijk werd voorgelezen aan verzoekende partij, waarna verzoekende partij het voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 15, vragelijst).

Verder meent de Raad dat, daar verzoekende partij de vragenlijst voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst), het argument van verzoekende partij verkeerd begrepen/vertaald te zijn door de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, evenmin gevolgd kan worden. Indien verzoekende partij in voormeld argument zou doelen op een vertaalfout wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidstoestand en haar geheugenproblemen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, waaromtrent zij de reeds eerder door haar neergelegde medische attesten (administratief dossier, stuk 18, documenten nrs. 1-3) opnieuw als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-6), meent de Raad dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar opgelopen verwondingen haar geheugen dermate zouden hebben aangetast dat zij dergelijke flagrante fouten zou maken aangaande cruciale aspecten van haar asielrelaas. In de door haar aangebrachte medische attesten d.d. 10 november 2014 en 12 november 2014 van haar ziekenhuisopname naar aanleiding van dit incident en in het medisch attest d.d. 11 december 2014 (administratief dossier, stuk 18, documenten nrs. 1-3; bijlagen 4-6 van het verzoekschrift) wordt immers nergens vermeld dat het geheugen van verzoekende partij hierdoor zou zijn aangetast. Evenmin legt zij enig ander attest neer waaruit dit wel zou blijken. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel toevoegt (bijlage 7), stellende dat hieruit zou blijken dat hepatitis C, waaraan zij lijdt, neurologische problemen zoals geheugenverlies tot gevolg kan hebben, stelt de Raad evenwel vast dat in het artikel louter in algemene bewoordingen vermeld wordt dat bij hepatitis C mogelijk neurologische problemen kunnen optreden, doch wordt in het artikel niet uitdrukkelijk vermeld dat ook geheugenverlies kan optreden. Bovendien wordt enkel melding gemaakt van een mogelijkheid van neurologische problemen. Verzoekende partij toont derhalve geenszins aan dat zij omwille van haar ziekte hepatitis C geheugenproblemen zou hebben. De Raad besluit dan ook dat de door verzoekende partij beweerde geheugenproblemen geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

Daar waar verzoekende partij aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de plaatsen waar zij verbleven heeft sinds haar geboorte tot aan haar vertrek uit haar land, stelt dat zij meende naar waarheid te moeten antwoorden dat hij nooit ergens anders dan in zijn geboorteland Khmel'nitski gedomicilieerd was voor zijn vertrek naar België", wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat aan haar gevraagd werd of zij ooit ergens anders verbleven heeft (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, rubriek 10). Het is geenszins aannemelijk dat zij op deze vraag ontkennend antwoordt indien zij – zoals zij verklaart tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal – ook in Sint-Petersburg (Rusland) en in Kiev verbleven heeft. Dat zij dit niet vermeldt is des te opmerkelijker gezien het feit dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Kiev van 2000 tot 2003 net in contact was gekomen met de personen die haar meer dan 10 jaar later opzochten opdat zij zou worden ingezet in de strijd van de pro-Russische separatisten, en dit dus deel uitmaakt van de kern van haar asielrelaas.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij een laattijdige asielaanvraag indiende, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij bij aankomst in België in juni 2014 op de trein werd aangesproken door een man die haar afraadde asiel aan te vragen, daar zij zo meer risico zou lopen om teruggestuurd te worden naar haar thuisland of Polen. Deze man gaf haar vervolgens onderdak en hielp haar aan (zwart) werk. Verzoekende partij had zich in deze periode onvoldoende geïnformeerd en werd misleid. Bovendien hoopte verzoekende partij aanvankelijk nog om op termijn te kunnen terugkeren naar haar thuisland. Toen de problemen uit haar thuisland haar echter achtervolgden tot in België, besefte zij evenwel dat zij geen andere optie had dan een asielaanvraag in te dienen in België.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er echter op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Dat zij louter vertrouwd zou hebben op het advies van een vreemde man die zij ontmoet had op de trein, en zich niet verder had geïnformeerd, is, temeer gezien zij hoogopgeleid is (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/09/2015, p. 7), geenszins aannemelijk. Verder bemerkt de Raad dat een beroep op internationale bescherming net inhoudt dat verzoekende partij niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat

verzoekende partij dan verkoos om hier illegaal te verblijven, valt niet te rijmen met haar verklaring dat zij vreesde te worden gerepatriëerd. Waar verzoekende partij bemerkt dat zij aanvankelijk nog hoopte om op termijn te kunnen terugkeren naar haar thuisland, meent de Raad dat dit geen enkele afbreuk doet aan het gegeven dat het totaal onaannemelijk is dat verzoekende partij, die aangaf dat ze sinds haar aankomst in België bang was om te worden teruggestuurd naar Oekraïne omdat zij daar vreesde voor haar leven (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/09/2015, p. 12), nagelaten heeft zich te informeren aangaande de wijze waarop zij bescherming kan krijgen en ervoor gekozen heeft illegaal in het land te verblijven in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen.

2.2.8.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het ontbreken van haar Oekraïense paspoort, verwijst verzoekende partij naar haar eerdere opmerkingen over het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat er grote vraagtekens geplaatst dienen te worden bij het verslag dat naar aanleiding van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld. Tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dienen volgens verzoekende partij dan ook "met een serieuze lepel zout" genomen te worden. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij na de aanval in de nacht van 8 op 9 november 2014, waarbij haar Oekraïens internationaal en binnenlands paspoort gestolen werden, geen klacht indiende, stelt verzoekende partij dat de betrokken agent haar niet duidelijk had gemaakt dat zij naast een verklaring ook een effectieve klacht moest indienen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar verzoekende partij verwijst naar haar eerdere opmerkingen over het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat er grote vraagtekens geplaatst dienen te worden bij het verslag dat naar aanleiding van dit interview werd opgesteld, hierboven reeds werd vastgesteld dat het betoog van verzoekende partij in verband met het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan overtuigen (zie punt 2.2.6.2.). De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen hierdoor dan ook niet worden verklaard.

Verder kan de uitleg van verzoekende partij dat zij geen klacht heeft ingediend omdat de betrokken agent haar niet duidelijk had gemaakt dat zij naast een verklaring ook een effectieve klacht moest indienen, allerminst overtuigen, daar verzoekende partij tijdens haar gehoor nog stelde geen klacht te hebben ingediend bij de politie omdat zij haar overvallers niet kende (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/09/2015, p. 17). Derhalve blijkt uit deze verklaring duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van de mogelijkheid om een klacht in te dienen, doch heeft zij hiervan bewust afgezien. De Raad acht het geenszins plausibel dat verzoekende partij, indien zij werkelijk beroofd werd van haar Oekraïens internationaal en binnenlands paspoort, documenten die van groot belang zijn voor haar gezien haar situatie, hiervan geen aangifte zou hebben gedaan voor het geval deze documenten ergens zouden opduiken.

De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij aangaande het ontbreken van haar Oekraïens binnenlands paspoort en de onaannemelijkheid dat zij geen aangifte heeft gedaan van het feit dat bij de overval haar documenten gestolen werden, doen vermoeden dat verzoekende partij haar Oekraïens binnenlands paspoort en haar Oekraïens buitenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische instanties om zo de hierin vervatte informatie (eventuele woonstregistraties elders in haar land van herkomst; het tijdstip van de uitreiking van haar internationaal paspoort; de wijze en het tijdstip waarop zij haar land van herkomst verlaten heeft) verborgen te houden. Deze vaststelling ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij.

2.2.9.1. Aangaande de bemerking van verwerende partij dat in de door verzoekende partij neergelegde medische stukken omtrent het feit dat verzoekende partij in België met geweld overvallen werd, vermeld staat dat verzoekende partij verklaarde dat zij een Oekraïense activist is die tegen Poetin gekant is en in dit verband door (etnische) Russen in België werd aangevallen, hetgeen niet geheel in overeenstemming kan worden gebracht met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij immers stelde dat zij niet politiek actief is of is geweest, meent verzoekende partij dat aan de verklaringen die een dokter registreert over haar asielrelaas geen waarde kan worden gehecht en benadrukt zij dat zij nooit een politiek activist is geweest.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat, daar waar de medische attesten vermelden dat verzoekende partij een Oekraïense activist is die tegen Poetin gekant is, dit gebaseerd is op de verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 18, documenten nrs. 1-2). Deze ongerijmdheid met de verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij niet politiek actief is of is geweest, tast dan ook verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan.

2.2.10. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij lijdt aan hepatitis C en dat zij in Oekraïne omwille van het enorm tekort aan medische voorzieningen en medicatie aldaar – verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift twee internationale rapporten toe (bijlagen 9-10) – geen toegang krijgt tot de medische zorg die zij nodig heeft, wijst de Raad erop dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Khmelnytski, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Per aangetekend schrijven worden door verzoekende partij nog een print-out van bedreigingen die zij op 4 mei 2015 online ontving en een e-mail die zij dezelfde dag nog verstuurd aan haar vrouw om haar te waarschuwen bijgebracht. De Raad is evenwel van oordeel dat deze documenten niet van aard zijn afbreuk te doen aan voorgaande motivering. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien bemerkt de Raad dat de bewijswaarde van een print-out van een chatbericht bijzonder relatief is, daar dergelijke chatberichten gemakkelijk gefabriceerd kunnen worden of uit een volledige andere context genomen kunnen zijn, en dat aan een e-mail die door verzoekende partij werd verstuurd aan haar vrouw geen enkel objectief karakter kan worden toegekend.

2.2.14. *Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota nog twee Belgische medische attesten d.d. 29 oktober 2015 en 6 november 2015 neer, stellende dat deze stukken haar geheugenproblematiek bevestigen. Betreffende het medisch attest d.d. 29 oktober 2015 stelt de Raad vast dat in het medisch attest weliswaar onder probleemstelling vermeld wordt dat de hoofdklacht van betrokkene “een geheugenstoornis type inprenting” is en dat uit de betrokkene zijn medische voorgeschiedenis blijkt dat bij hem in 2014 een “commotio met bewusteloosheid en geheugenverlies / multipele neusbeenfracturen / hoofdhuidwonden / contusies na agressie” werd vastgesteld, doch wordt in de diagnose geen enkele melding gemaakt van geheugenproblemen in hoofde van betrokkene en evenmin van aan aantasting van het cognitief geheugen van verzoekende partij waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die zij in het verleden persoonlijk zou hebben meegemaakt. Wat betreft het medisch attest van 6 november 2015, stelt de Raad vast dat hierin louter vermeld wordt dat betrokkene lijdt aan “geheugenproblemen veroorzaakt door multipele hersentraumata (...) en door posttraumatisch stress syndroom”, doch bevat het medisch attest geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van de geheugenproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Ook dit attest is derhalve niet van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarenboven merkt de Raad op dat deze medische attesten fotokopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).*

2.2.15. *De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”*

Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat haar asielaanvraag niet zomaar kan afgewezen worden door te verwijzen naar het dossier van haar echtgenoot. Zij stelt dat zij wel degelijk eigen elementen had aangedragen en licht toe dat zij nog recent een appartement hadden gekocht in Oekraïne wat er op wijst dat zij geen economische vluchtelingen zijn. Verzoekende partij argumenteert nog dat zij drie kinderen heeft en niet meer kan onderduiken. Zij wijst er op dat zij lerares is en dat zij een talentvolle slimme zoon heeft en zij niet meer terug kunnen naar Oekraïne.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal wel degelijk afdoende gemotiveerd heeft door te verwijzen naar de beslissing van verzoeksters echtgenoot. Verzoekende partij riep immers geen andere motieven in dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep. Zo leest de Raad in het verhoorverslag van 3 november 2015 (p. 5) het volgende:

Vraag: *“Is de reden van uw vlucht volledig verbonden aan de reden van de vlucht van uw man of hebt u daarnaast ook aparte, persoonlijke problemen waarom u bent gevlucht?”*

Antwoord: *“Ja verbonden. Neen geen persoonlijke problemen, heb nooit problemen gehad. En die mensen hebben me niet aangeraakt, maar onze kinderen.”*

Verzoekende partij heeft aldus duidelijk aangegeven dat haar problemen verbonden waren met deze van haar echtgenoot en dat zijzelf geen persoonlijke problemen heeft gehad. Bovendien betwist zij in haar verzoekschrift niet dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot werden aangehaald.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekende partij gelet op de bedrieglijkheid van de aanvraag van de echtgenoot.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing nog het volgende vastgesteld: *“Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw partner verder onderuit gehaald daar het uiterst opmerkelijk is dat u, toen uw partner jullie herkomstland besloot te ontvluchten, noch toen u uw land met jullie kinderen eveneens diende te ontvluchten, noch na uw aankomst in België toen u eveneens een asielaanvraag indiende, ook maar iets wist over de precieze oorzaak en de aard van de problemen van uw partner (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). U verklaarde hieromtrent dat uw partner u pas onlangs, op aanraden van jullie Belgische advocaat, hierover alles verteld heeft en u hier voordien nog niet van op de hoogte was (CGVS, p. 2-3, 7, 9-10). U verklaarde dat uw partner aanvankelijk niets vertelde – behalve dat de problemen te maken hebben met het verleden – omdat hij uw veiligheid wilde vrijwaren (CGVS, p. 10). Indien jullie echter werkelijk jullie land van herkomst hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en zich daarom beiden op internationale bescherming beroepen, in een jullie geheel vreemd land waar jullie een nieuw leven dienen op te bouwen, kan echter worden verwacht dat jullie de redenen van jullie vlucht eerder of minstens in het kader van jullie beroep op internationale bescherming onderling besproken zouden hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnd.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt of er een aannemelijk verklaring voor geeft.

Het loutere feit dat ze recent nog een appartement gekocht hadden, zij leraar is en zij een talentvolle slimme zoon heeft, wijzigt niets aan het bedrieglijk karakter van de door haar en haar echtgenoot aangevoerde problemen, vermits deze gegevens geen uitstaans hebben met haar asielrelaas.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS